

thingets Afſattelse. Jeg tror, at gjøre vi det, komme vi ud over et af de Tvistepunkter, ſom vi ved Samlingens Slutning ville faae, og ſom ville gjøre det endnu vanſteligere at ſtaffe Enighed; jo færre vi have deraf, deſto bedre.

Formanden: Det maa være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at jeg ved Forhandlingens Begyndelse netop ſagde, at det af den ærede Indenrigsminister ſtillede Vædringsforſlag ganſke viſt kun betegnede ſig ſom Vædringsforſlag, men at jeg fra den ærede Miniſter, Forſlagsſtilleren, vidſte, at Meningen var, at det ſkulde betragtes baade ſom Underædringsforſlag til det Vædringsforſlag, der er ſtillet af den ærede 4de Landſtithingsmand for 1ſte Kredſ (Maßen), og hvis dette ikke ſkulde blive vedtaget, ſom Vædringsforſlag til det overſendte Lovforſlag. Denne Sag er ganſke klar, der er ingen formelle Vanſteligheder.

Maßen: Jeg ſkal kun tillade mig overfor de Betragtninger, den ærede Taler anſtillende om Fremtiden, at ſige, at er der nogen Mulighed for at komme ud over Stridskemnerne, er det ved at omgaa dem, hvor der ikke er nogen Nødvendighed for at komme ind paa dem. Vi kunne omgaa dem ved Hjælp af det Forſlag, der foreligger fra Regjeringens Side, og derfor vil jeg for mit Bedkommende ikke være med til at gjennemføre en principiel Vædring i den gjældende Valgmaade ved en ſaadan Veilighed ſom denne. Det kan gjerne være, at en ſaadan Forandring vil være fordelagtig, men det kan ogsaa være, at den vil virke paa modsat Maade, jeg ſer ganſke bort fra den Slags Henſyn. Valgtryk antager jeg, at man kan komme til Livs under alle Omſtændigheder, og Henſynet dertil kan ikke være afgjørende her, fordi man bør tage Alt paa rette Sted. Hvor Principerne ſkulde drøftes, ſkulde vi drøfte dem og gjennemføre, hvad man anſer for det Rigtige. Naar vi ſkulde have en almindelig Reform af Valgloven for — og det vil jo komme til at foreligge ſeneſt, naar vi ſkulde have en Vædring i Folkethingsvalgkredſene til Behandling — ſaa kan det almindelige Spørgſmaal tages op, og ſaa kan man overveie, om man vil gaa til ſkriftlig hemmelig Afſtemning eller ikke, men ſaa mener jeg rigtignok, at der ſkal være Harmoni og Overensſtemmelse allevegne. Jeg vilde finde det ganſke urigtigt, om man tog en Valgmaade paa et Sted og en anden paa et andet Sted, om Valgmaaden til Folkethinget var en, og Valgmaaden til Landſtithinget en anden.

Det forekommer mig, at vi derved vilde indføre en Anomali i vor hele Ordning, og den ſer jeg ikke, at der er nogen Grund til at gjøre. Som Regjeringens Lovforſlag er, er der ikke noget Princip i det; nogle Steder er Afſtemningen mundtlig, andre Steder ſkriftlig, og det viſer tydelig nok, at det ikke har været Meningen at gjennemføre en hel ny Ordning. At holde ſig paa det beſtaaende Grundlag og ſaa gjennemføre det, ſom Diebliffets Krav byder, er det, jeg vedblivende tillader mig at mene er den rigtigſte Politik, hvorved vi letteſt ſlippe ud over Vanſtelighederne; thi ſikkert er det, at ſtulde vi ind paa principielle Spørgſmaal, da vil Striden netop til at begynde.

Casperien: Maa jeg blot til den ærede Formands Udtaler tilføie, at der var et Del Uro i Salen ved Begyndelsen af Mødet, og jeg hørte derfor ikke beſtemt, hvad den ærede Formand ſagde. Jeg hørte vel den ærede Formand tale, men jeg hørte ikke ganſke, hvad den ærede Formand udtalte ſig om. Jeg ſkal blot til den ærede ſidſte Taler ſige, at jeg kan være enig med ham i Meget i Præmiſſerne, i Alt, hvad den ærede Taler ſagde om det Smukke i at hæmme Valgtryk, men jeg ſynes ikke, at han var heldig med at faae Konklufionen til at ſvare til Præmiſſerne. Jeg tror nemlig, at ſtulde vi vente, til vi faae en almindelig Omordning af hele Valgloven, ville vi faae Lov til at vente længe, og derfor forekommer det mig naturligt, at nu, da vi have med et Forhold at gjøre, ſom ſkal forandres og nødvendig maa forandres, tage vi de Spørgſmaal, ſom ligge for ved denne Lov, op til Forhandling, ordne Sagen paa beſte Maade her, medens vi lade Fremgangsmaaden ved Folkethingsvalgene ligge, indtil vi en Gang kunne blive enige om den. Den Sag ligger jo ikke for nu. Det Spørgſmaal, der ligger for til Forhandling i Diebliffet, kunne vi godt ordne paa den Maade, ſom Rigsdagen forhaabentlig kan blive enig om, i Stedet for at vente med en fornuſtig Afgjørelſe, indtil en almindelig Ordning af den hele Valglov ligger for. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem ſelv mener, at Enighed angaaende denne Sag vil opnaas i den nærmefte Tid. Derfor tror jeg, at man kan anvende den gamle Tale, at medens Græsſet grov, dør Horſemoer.

Maßen: Jeg er enig i den Betragtning, at vi ſtulde ordne denne Sag, ſaavidt det er nødvendigt, men jeg kan ikke ſe, at det er nødvendigt at gaa ſaa langt, ſom det ærede Medlem foreslog. Hvad angaar Hen-